

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อุบายวิธีที่จะสนับสนุนให้มีสติต่อเนื่อง

ก่อนจึงหัน

พระ ๓๔ นะ วัดภูสัณโฆ ผาแดง มาก...พระ ไปทางลึกๆ อย่างศรีชมภูก็ ๒๐ กว่า นาค่าน้อยเหมือนกัน นาค่าน้อยก็ ๒๐ กว่า พระกรรมฐานมีมากมาตลอดนะ รากแก้วก็คือหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ท่านอยู่ภาคอีสาน เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานจึงมีภาคอีสานมาก คือกระจายธรรมะต่างๆ ไปจากสองพระองค์ท่าน หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ สมัยนี้ขึ้นิวเลย ไม่มีเคลื่อนคลาดจากพระธรรมวินัย เรียบตลอด เก็บหอมรอมริบ ได้หมดเลยพ่อแม่ครูจารย์มั่น พ่อแม่ครูจารย์เสาร์เราไม่ได้ไปเห็นท่าน แต่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ตั้งแต่วันไปถึงปัจจุบันกระทั่งท่านนิพพานจาก ดูตลอด ดูจริง ๆ สังเกตสังกาทุกระยะ ๆ ความเคลื่อนไหวของท่าน

ที่ปรากฏชื่อลือนามก็คือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ทางภาคอีสาน แม่ย่าหลักธรรมหลักวินัย การประพฤติตัวไม่มีเคลื่อนคลาดเลย ปฏิบัติถูกต้องทุกอย่างทั้งธรรมทั้งวินัย ก็ได้อาศัยสองพระองค์นี้แหละที่เป็นรากฐานทางกรรมฐานเรา แล้วกระจายไปทั่วประเทศออกจากสองพระองค์นี้ละ มีทุกภาคกรรมฐานเรา ภาคเหนือมีมากเพราะมีป่ามีเขาเยอะ ภาคใต้ก็มี แต่ดูว่าไม่ค่อยมากนัก ภาคเหนือละมาก ภาคอีสานมาก พระกรรมฐานที่ท่านเกี่ยวกวางนา ท่านอยู่ในป่าในเขาใครรู้เมื่อไร ท่านสั่งสมอรรถธรรมเข้าสู่ใจตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอน

พิจารณา สติควบคุมงานตลอดปัญญาทำงาน ปัญญาเป็นผู้ทำงาน ความพาก ความเพียรความอดความทน สติเป็นผู้ควบคุมงานทุกอย่าง ที่นี้จะร่อยหรอลงๆ พระเรา ไม่ว่าจะวัดใครวัดใดก็ตาม เดียวนี้กำลังไหลเข้าสู่วัดกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมด พระเณรกลายเป็นมูตรเป็นคูไปหมด เพราะปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนว เอาผ้าเหลืองมาคลุมหัวแล้วก็ว่าตัวเป็นพระๆ เป็นบ้าโลก บ้ายศบ้ำสักการะ บ้าเคารพนับถือแบบโลกๆ เขา ดูแล้วพระหัวโล้นๆ นี่มันน่าอายนะ เป็นยังงี้ผู้ใหญ่ๆ ถึงขั้นไหนๆ มันอายไหม ถึงขั้นสมตกสมเด็จก็มีนะมันเป็นบ้ายศอยู่ทุกวันนี้ มันบวมมาหยาศหาลากอะไร

พระพุทธเจ้าบวชมาหาธรรม สาวกบวชมาหาธรรม เป็น พุทธ ธรรม สงฆ์ ธรรม คัจฉามิ ของพวกเรา แต่เรามันบวชมาหาส้วมหาถ่านคือกิเลสตัณหา ความโลภโลเล ความตะกละตะกลามในลาภยศสรรเสริญ มันมาอยู่ในพระสมัยปัจจุบันนี้ละ ตั้งวัดไหน ขึ้นมานั้นตั้งส้วมตั้งถ่านขึ้นมา พระเณรกองอยู่ในนั้นมีแต่มูตรแต่คูปฏิบัติตัวเหลว

ແຫລກແຫວกແแนว ตัวเองก็หาหลักเกณฑ์ไม่ได้แล้วคนอื่นจะให้เขาเคารพพอใจได้ยังไง นี่ชิมันนำทุเรศนะ เอาฟังให้ตีที่มานี้มาฟัง เราเอาธรรมพระพุทเจ้ามา เราไม่ได้ว่าเรา อวดดีบอวดดีต่อผู้ใด เอาธรรมมาสอนพวกเรต่างหาก ให้พากันพิจารณา โลเลๆ แหม แล้วอรรถธรรมจะไม่มีเหลือในวัดละ หหมดไปๆ

สร้างวัดที่ไหนๆ สร้างส้วมสร้างถานที่นั่น พระเถรหลังไหลเข้าไปมากน้อยพวก มุตรพวกคุณไหลเข้าไปส้วมไปถาน คือวัดทั้งนั้นละเดี๋ยวนี้ เหลวขนาดนั้นนะจิตใจคนต่ำ จิตใจพระต่ำ ศาสนาเลยไม่มีความหมาย กอดคัมภีร์ไว้อย่างนั้นละ แแบกกรรมฐานอวด ตัวอยู่ อาตมาเป็นกรรมฐานๆ กรรมฐานๆ ส้วมนั้นแล้วจะว่าอะไร มันโลเลมากนะเวลา นี้ พอพูดอย่างนี้มันก็ลามไปถึงประชาชน เอาเรื่อยละเรา เรากับประชาชน คนอื่นไม่มี ใครกล้าพูด เรายื่นให้ปากเมฆมาบอกเลย ไม่มีอะไรเหนือธรรมทั้งนั้น ธรรมจำนี้มัน ครอบโลกธาตุแล้วมาดูมุตรดูคุณดูส้วมดูถานมันดูได้ยังไง

ส่วนมากจะเป็นเวลา ๕ โมงเราออก ออกมาดู ๔ โมงครึ่งเริ่มมาดู ๕ โมงครึ่ง เป็นเวลาดูจริงดูจัง เพราะเป็นเวลาตัดหมดแล้วระหว่างประชาชนญาติโยมไม่ให้เข้ามา เกี่ยวข้องในวัด ให้ท่านปฏิบัติสะดวกสบาย นี่ละเราออกมาตอนนี้ มาถาม ถ้าไม่ได้เรื่อง ได้ราวไล่เดี๋ยวนั้นเลย สถานที่ที่ท่านรักษาท่านไม่ได้มาทำลาย มาทำลายหาอะไร ไล่ เดี๋ยวนั้นเลย บางทีรถบัสใหญ่ๆ สองคันสามคันมาเต็มอยู่หน้าประตูวัด ออกไปไปเจอกันพอดี เจอกี่ขึ้นเลยทันที นี่อวดสักหน่อยเถอะว่า นี่สมภารวัดบอกเลยนะ สถานที่นี่ เป็นสถานที่รักษา เราเป็นผู้ควบคุมรักษา มาแก๊งๆ ะไรไม่ใช่เวลา ไปออก เอา อย่างนั้นนะ ไล่จริงๆ เรา

ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าธรรมในโลกอันนี้ นี่กราบตลอดเวลาอยู่ในหัวใจ จำอยู่จน ตลอดเวลา แล้วอันนั้นมันมีแต่ส้วมแต่ถานกราบได้ลงคอเหอ นันชิมันนำทุเรศนะ การ พุดทั้งนี้เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามผู้ใด ว่าตำหนิติเตียนสำหรับความชั่วช้าลามกติดอยู่กับคน มันก็กลายเป็นคนชั่วช้าลามกไปละชิ ออกมาเรื่อย ๆ ละตอน ๕ โมงเย็น เข้มงวด กวดขันมาก ไม่อย่างนั้นหมดวัดจะไม่มีเหลือ เฮ้อ เลอะเทอะ ขรราวาสเขาก็ไม่มีขอบมี เขต ยิ่งเข้ามาในวัดต่างคนต่างไม่มีขอบเขตແຫລกไปเลยนะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร การ พุดทั้งนี้เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่งไม่มีที่จะดูถูกเหยียดหยามโลก เอาธรรมขึ้นให้เป็นคติ ตัวอย่าง เพราะธรรมนี้จำอยู่ตลอดเวลา

ในแดนโลกธาตุอะไรจะเหนือธรรม เลิศเลอยิ่งกว่าธรรมไม่มี นี่ละเอาธรรมออก กาง แล้วมันเข้ากันไม่ได้มุตรคุณกับธรรม แล้วก็ค่อยเตือนๆ ให้ชะให้ล้าง คำว่าเตือนก็คือชะคือล้างตัวเองให้เป็นคนดีขึ้นมา เข้ามาวัดให้มาดู ให้สังเกตดูด้วยดี อย่ามาเพ่นๆ พ่านๆ แก๊งๆ ก้างๆ มันมาด้วยนิสัยอย่างนั้นละ เพราะมันไม่เคยรักษาตัว ไปไหนก็นิสัย

ถ่อมลงไปอย่างนั้น ผู้รักษาท่านรักษาอยู่นี้ละ มันขวางตาขนาดไหนมองเข้ามา ขวางหู ขวางตา แต่ส่วนมากไม่ได้ยินเขาพูดแหละ มันขวางแต่ตาละ ยัวะเยี้ย ๆ เข้ามา ก็พอดีถ้า เป็นหลวงตาออกมาประตูดแล้วเหมาะ

พระท่านไม่สนใจท่านเฉย มีแต่หลวงตาบ๊ว ถ้าอย่างนั้นไม่ผ้าไม่ฟางนะ ถ้าอย่างอื่นตาผ้าตาฟาง ถ้าเรื่องอย่างนี้ไม่ผ้าไม่ฟาง มาอะไร โล้ ๆ โล้เดี๋ยวนั้นอีกด้วยนะไม่ใช่ ธรรมดา ก็ดูธรรมดาอยู่กับสิ่งเหล่านี้มันเข้ากันได้ยังไง ที่พูดนี้มันมีเครื่องเทียบเคียงมี เครื่องวัดเครื่องตวง ดึงอันนี้ขึ้นใส่อันนี้ ปิดอันนี้ตีออกความหมายว่าอย่างนั้นต่างหาก เราไม่ได้ไปดูถูกเหยียดหยามผู้ใด ธรรมไม่เคยดูถูกใคร มีแต่ตักเตือนสั่งสอนจุดลาก ขึ้นเท่านั้น ธรรมไม่เคยทำลายผู้ใดดูถูกเหยียดหยามผู้ใด มีแต่กิเลสนั่นละ ตัวเยื่อหุ้ม จอทองก็คือกิเลสไม่มีอะไรเกินกิเลส พองตัวที่สุดก็คือกิเลส ธรรมท่านไม่พอง กิเลส นั่นตัวพองตัว

เข้ามาในวัดในวา กิเลสเข้าไปเหยียบวัดวา โห ตำแหน่งนั้นตำแหน่งนี้ เจ้าฟ้าเจ้า คุณ ปลัด อยากรได้ปลัดมาตั้งแต่ออกจากโบสถ์ บวชออกมาแล้ว นี่ปลัดบ๊วขึ้นเลย เข้าใจ ใหม่ พอบวชออกจากโบสถ์ อุปัชฌาย์อาจารย์ที่ไปสวดบวชยังไม่เสร็จ พ้อออกมา นี่ ปลัดบ๊วบวชมาเสร็จแล้วใครจะมาราบมา มันไปอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี มันเอากิเลสออก หน้าออกตา ความสำรวมระวังเพื่อความเป็นพระไม่มี มันสลดสังเวช ใหญ่ ๆ เท่าไรยัง เป็นบ้ำกบยศกับลาภสรรเสริญเยินยอ พระบำพระสมัยปัจจุบันนี้ มันมีดีที่ไหน ไปนี้ดู วัดไหนวัดเขาวัดเราดูให้เสมอ มันมีแต่ส้วมแต่ถ่านแต่เม็ดวัดเต็มวา พระเณรมีแต่บุตรแต่ คุณปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนว ดูไม่ได้นะเวลานี้

เป็นยังไงพระเราดูตัวหรือยังที่นั่งอยู่เดี๋ยวนีละ หรือมีแต่จะให้โยมเขากราบ เจริญพร ๆ แหมกล้วยหอมนี้เอาตมาฝั้นเห็นมันตั้งแต่เมื่อคืนนี้ เมื่อเช้านี้ปรากฏแล้วนะ โส้ นี่ยังไม่ได้กินก็หวานแล้วนะโยม นุ่นนะมันไปละ ถ้าจะได้สะแตกเขาละยอเขา กิเลส เหยียบหัวมันไม่ดูนะ ดูธรรมชิตูในหัวใจ ถ้าดูในหัวใจจะไม่มีธรรมสรรเสริญเยินยอ ตำนานิตเตียน จะดูตั้งแต่จุดมันบกร่องแก้ออก ๆ นั้นผู้ปฏิบัติเพื่อมรรคเพื่อผล สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราท่านปฏิบัติอย่างนี้ ไม่ได้ว่าเจริญพร ๆ นี่บวชออกมาเป็น ปลัดแล้ว จากนั้นเป็นพระครูพระคัน เป็นเจ้าฟ้าคุณเป็นสมเด็จแล้ว แล้วแห้งผากใน หัวใจไม่มีธรรมสักนิดหนึ่ง มีแต่บุตรแต่คุณเต็มหัวใจ นั่นเธอสมณศักดิ์ที่ให้คนกราบ ไหว้ เจ้าของก็หาจุดลงตัวไม่ได้เลย เลว

ฟังให้ดีทุกคน ไม่มีใครพูดอย่างนี้ เราพูด เราเอาธรรมมาพูดไม่เคยสะทก สะท้านกับสิ่งใด เพราะธรรมเหนือโลกหมดแล้ว เอาธรรมมาพูด หลวงตาบ๊วก็เหมือน เรา ๆ ท่าน ๆ นั้นแหละ แต่เอาธรรมมาสอนพวกเรา ในฐานะที่เราเป็นครูเป็นอาจารย์

สอนโลกก็สอนออกไปให้ท่านทั้งหลายได้ฟังทุกคน อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว การอยู่การกินการใช้การสอยอย่าฟังเพื่อห่อเหิมลืมนื้อลืมนิ้ว เห็นอะไรเข้ามาคว้ามับๆ ในครัวไฟรถยนต์มันมีอยู่ทำคันเหอ มอเตอร์ไซค์มีลืมนิ้ว รถยนต์มีทำคันในครัวไฟนั้นนะ ไปดูซิครัวไฟของใครๆ มันมีอะไรเครื่องฟุ้งเพื่อห่อเหิมเครื่องลืมนื้อลืมนิ้ว หาเท่าไรไม่พอๆ มันจะพออะไรไฟคือความโลภความฟุ้งเพื่อห่อเหิมมันเผาเอาหมดนั่นละ

ทุกซัชนหนโลกหาไม่ทัน เอ้า ยืมคนนั้นกู้คนนี้มา กู้แล้วไม่คืนเขาละ ผู้ให้ยืมก็ให้ด้วยความเมตตา แล้วผู้กู้ยืมไปแล้วไม่ยอมส่งเขา เลยกลายเป็นข้าศึกกันระหว่างเจ้าหนึ่กับรายนี้ เป็นอย่างนั้นนะ ไปที่ไหนระโยงระยางมีแต่หนึ่แต่สินติดกันพะรุงพะรังเหมือนตาข่าย ท่านทั้งหลายรู้หรือยัง นี้อยู่ในวัดอดรู้ไม่ได้ ตาข่ายพวกติดหนึ่ติดสินหาไม่ทันคว้านั้นคว้านี้ๆ มีตั้งแต่ตาข่ายแห่งหนึ่สินติดกันนั้นแหละ จำให้ดี อย่าฟังเพื่อเกินเนื้อเกินตัวหนึ่สินจะไม่ค่อยติด ถ้าติดก็เป็นความจำเป็นจริงๆ อันนี้มันติดจนเป็นนิสัย กู้แล้วไม่คืนๆ กู้ตะกันไปเลย หากินด้วยการกู้การยืมแบบไม่มีหลักมีเกณฑ์ ลอยลมๆ เป็นยังงิหาความสุขมาตั้งแต่วันเกิด

นี่หลวงตาบัวมาอุทริหาว่าท่านทั้งหลายหรือ เอาธรรมมาพูดนี้ละ หลวงตาบัวก็เหมือนท่านทั้งหลายนั้นแหละไม่ได้แปลกกัน เราเอาธรรมมาสอน ให้พากันพิจารณา อย่าโลเลโลกเลกเกินไปเราเป็นลูกชาวพุทธ ขอให้รู้เนื้อรู้ตัวบ้างจะสมนามว่าเป็นลูกชาวพุทธๆ มันเป็นชาวเปรตชาวผีแล้วเดี๋ยวนี้ จำเอานะ เอาละให้พร ครั้นพูดไปพูดมามันเหนื่อย พูดอะไรเป็นอะไรก็มันไม่มีอะไรกับใคร พูดตรงๆ ไม่มี หมดโลกธาตุไม่มีเลย พูดได้อย่างสบายเลย พูดแล้วหนักกับเบาพอๆ กัน แต่คนอื่นเขามองเห็นดูไม่ได้นะ อยู่ อีตานี้มันเหมือนยักษ์ ยักษ์ก็ยักษ์กูไม่ได้เป็นยักษ์ สูเป็นยักษ์ต่างหาก มีอะไรกินตะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

(พระลูกพระหลานถามปัญหาธรรม) ถามมาหาใคร มาหาปู่เหอ เอาถามมาปู่จะฟัง

ผู้กำกับ ข้อที่ ๑ ครับ จิตที่เป็นสมาธิก็เข้าใจแล้ว จิตรวมเป็นอุچارสมาธิก็เข้าใจ ปัญญาขั้นต้นก็เข้าใจแล้ว จนถึงขั้นอสุภะอยู่ข้างหน้า แล้วมาถึงอสุภะคืนเข้ามาหาตัวเรา จนไล่เข้าไปถึงจิตตัวที่ผ่องใส แต่ทำไมรู้สึกว่ายังมีกามราคะอยู่

หลวงตา มันยังไม่หมด การพิจารณาอสุภะยังไม่สิ้นซากโดยถ่ายเดียว อันนั้นจึงยังติดกันมา กามราคะกับร่างกายอสุภะอสุภะเป็นอันเดียวกัน อสุภะหนาเข้าเมื่อไรๆ กามราคะจะด้อยลงๆ พอหมดอสุภะเสียเมื่อไรกามราคะก็หมดไป หมดชั้นรูปธรรม ชั้นนามธรรมก็เอาพวกรูปเหล่านี้ละมาฝึกซ้อม จิตจะค่อยละเอียดเร็วเข้าๆ

ทางสุกะหรืออสุกะ ตั้งขึ้นพับดับๆ พิจารณาแยกไม่ทัน จะพิจารณาให้เป็นอสุกะก็ไม่ทัน สุกะก็ไม่ทัน เหมือนแสงหึ่งห้อยแว็บ หรือฟ้าแลบแปลบๆ ดับปั๊บๆๆ จากนั้นก็เอานี้ละซีกฟอกเข้าไปจนกระทั่งความว่างของจิต ร่างกายหมดความหมาย พิจารณาเป็นชั้นเป็นตอนไปอย่างนี้

เมื่อหมดความหมายเหมือนเรารับประทานอิม รับประทานอิมแล้วไม่ว่าหวานว่าคาวอิมแล้วหยุดทันที อันนี้เมื่อมันพอแล้วมันก็ปล่อยของมัน อันไหนที่ยังไม่พอมันก็ดูดดื่มของมัน เช่นอย่างเรารับประทานข้าวแล้วหวานยังมันก็ดูดดื่มหวาน พอหวานหมดแล้วปล่อยเลย การพิจารณาโลกสมมุติทั้งหมดเหมือนกัน สมมุติชั้นหยาบชั้นกลาง ชั้นละเอียดพอถึงขั้นสุดยอดแล้วปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง ไปยุคที่ อวิชชาปจฺจยา ดับสิ้นเชิงที่นั่น สมมุติดับที่นั่น หมด ที่นิวมุตติจำอยู่นั้น

เราอยากให้มีผู้ถาม ถ้าเราจนตรอกจนมุมต่อบรรดาลูกศิษย์ลูกหา สอนไม่ได้เราจะไปเรียนคัมภีร์ใหม่อีก นี่ไม่มีใครถาม อยู่คนเดียว ธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นของเลิศเลอขนาดไหน รู้ก็รู้้อยู่ภายในใจ ไม่มีใครรู้ได้ก็เหมือนไม่มี

ผู้กำกับ ข้อ ๒ ครับ เวลาพิจารณาความผ่องใสมันก็จ้ำจืด พร้อมกับร่างกายสะอึกสะอื้นเหมือนคนจะร้องไห้ แล้วผมก็ถอนจิตออกมาก่อน ถ้าเป็นแบบนี้เกล้ากระผมจะพิจารณาอย่างไรต่อไปครับ

หลวงตา ถ้าอยู่ในขั้นนี้ก็ชมผลงานของตนเสียก่อน ที่มันเกิดความสว่างไสวให้เกิดความสะอึกสะอื้น นี่เป็นผลงานของเราภาวนา เราก็อิมอยู่นี่ก่อน แล้วมันจะค่อยเปลี่ยนแปลงไปเอง ค่อยจางไป คืออันนี้มันก็ไม่คงเส้นคงวามันจะค่อยเปลี่ยนแปลงไป มันเป็นระยะๆ

การภาวนานิสัยของจิตไม่เหมือนกัน ผู้ปรากฏเร็วก็เร็ว ผู้ช้าก็ช้าเป็นลำดับลำดับ ผู้เร็วเร็ว พอทำไปไม่กี่วันเวลาบางทีไหนแรกเลยก็เป็น มันหากแสดงขึ้นในใจ การภาวนาเป็นการฝึกบารมีของตัวเอง เปิดขึ้นในทางด้านจิตตภาวนา ภาวนาเป็นเหมือนกับทำนบใหญ่ ฝนตกมาจากที่ไหนแม่น้ำลำคลองไหลมาไหนลงทำนบใหญ่ จากนั้นก็ลงมหาสมุทร บารมีของเราทั้งหลายเหมือนกับแม่น้ำลำคลองไหลมาจากที่ต่างๆ สุดท้ายก็มาลงจิตตภาวนา ลงที่นี้ ลงสุดท้ายลงนี้หมดถึงวิมุตติพระนิพพาน มหาวิมุตติมหา นิพพาน

สายบารมีไหลมาที่ต่างๆ ที่เราสร้างทั้งหมดเหมือนแม่น้ำไหลลงมาสู่ทำนบใหญ่ ทำนบใหญ่คือจิตตภาวนา เวลาจะลงจริงๆ มาลงทำนบใหญ่หมด จิตตภาวนารวมเข้าๆ จะมาเด่นวาทนาบารมีของตัวเองที่จิตตภาวนา เช่นเดียวกันกับเราสร้างเขื่อนไว้แล้ว ทำนบใหญ่ไว้แล้ว ฝนตกที่ไหนๆ มันก็ไหลมา ยังไม่ชัดเจน พอเข้าถึงทำนบใหญ่นี้จ้ำ

ขึ้นเลย น้ำที่ไหนมาอยู่ที่นั่นหมด บารมีของเราที่สร้างมามากน้อยมันก็ค่อยไหลเข้ามาๆ เข้าสู่จิตตภาวนาแล้วจำอยู่ตรงนั้น จิตตภาวนาจึงเป็นทำนบใหญ่ เป็นที่รวมแห่งมรรคผลนิพพาน ลงมานั้นหมดแล้วดีดีเลย

เรามีวาสนาได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นศาสนาชั้นเอก เราตัดครองได้เลย เราไม่สงสัย พูดให้มันชัดเจนว่าเราจะว่าเราเข้ามาอยู่ในท่ามกลางของพระพุทธเจ้า ทุกพระองค์และสาวกทั้งหลายทุกพระองค์ก็ไม่ผิด มันเป็นอยู่ในจิต แต่ก่อนใครไปอาจเอื่อมใช้ไหม คำพูดเช่นนี้อาจเอื่อมได้อย่างไร เมื่อมันเข้าถึงกันแล้วก็เป็นอย่างนั้น พุทธศาสนาเป็นที่รวมแห่งธรรม สูดยออยู่ตรงนั้นหมดเลย พุทธศาสนาเป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ ไม่ผิด ว่าอย่างนั้นเลย

นอกนั้นไม่ได้ตำหนิต่านตำหนิเรา คือมันเป็นตามนิสัย คนที่เป็นเจ้าของศาสนาที่มีกิเลสมันก็ต้องกิเลสออกตลอด มีมากมีน้อยออกไปตามกิเลส เมื่อไม่มีกิเลสมีแต่ธรรมล้วนๆ ออกเป็นธรรมเรียกว่าสาวกชาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ออกตามความชอบธรรมทั้งนั้น ท่านจึงเรียกว่าสาวกชาตธรรม หรือสาวกชาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ชอบแล้วๆ สาวกชาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว แม่นยำ

คำพูดที่ว่านี้เราเคยเป็นที่ไหน ไม่เคยเป็น ไม่เคยเป็นเอาอะไรมาพูด ก็เวลามันจำขึ้นมาครอบโลกธาตุมันเป็นอันเดียวกันแล้ว เหมือนฝนตกมาจากบนเมฆ เมฆก็ก่อนลงมาจากขอบเขตจักรวาลลงน้ำมหาสมุทรเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด ใครจะไปแยกเมฆก่อนไหนๆ เป็นน้ำประเภทใด เมื่อตกมาถึงมหาสมุทรแล้วมันเป็นอันเดียวกัน แยกไม่ออก นี่จิตตวิมุตติเหมือนกันปฏิบัติลงไปๆ ตุ่มเดียวเข้าไปถึงความบริสุทธิ์แล้ว นั่นละมหาวิมุตติมหานิพพาน ไม่ว่าจะจิตดวงใดเข้านั้นนับเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด

ผู้ที่ว่าอาจเอื่อมๆ ไม่ต้องพูด พูดอะไรมันเป็นอย่างนั้นจะให้ว่าอย่างไร นี่ละมรรคผลนิพพานเข้านั้นนับอันเดียวกันเลย แล้วท่านจะไปถามใคร พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ท่านไม่ถามมันเป็นอันเดียวกันแล้ว เหมือนแม่น้ำในมหาสมุทรฝนตกมาจากบนฟ้าลงในมหาสมุทรแล้วไปถามหาน้ำเม็ดไหนมาจากเมฆก่อนไหน ถามได้อย่างไร ก็เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันแล้ว นี่จิตเมื่อเข้าถึงวิมุตติพระนิพพานเป็นอันเดียวกันหมดเลย

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าที่ว่าศาสนาเอกคือพุทธศาสนา ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใดๆ เอาการปฏิบัติพิสูจน์กันซิ พิสูจน์ในชั้นใดภูมิใดมันก็ยอมรับที่ยังไม่รู้ๆ ที่รู้แล้วเป็นสักขีพยาน ที่ยังไม่รู้ก็เริ่มยอมรับๆ สูงเข้าไปเท่าไรยิ่งน้อมเข้าไปหา

พระพุทธรูปเจ้าหนักเข้าๆ ผางเป็นอันเดียวกันแล้ว เมื่อถึงขั้นสุดท้ายเป็นอันเดียวกันหมด ไม่ว่าพระพุทธรูปเจ้าสาวกองค์ใดเป็นอันเดียวกันหมดเหมือนแม่น้ำในมหาสมุทร

ธรรมเหล่านี้ใครไปค้นคว้ามาพูดได้ในเบื้องต้น ก็พระพุทธรูปเจ้า เห็นใหม่ละ ถูกกิเลสเหยียบย่ำทำลายมากก็ปักก็กลับ พระพุทธรูปเจ้ามาอุบัติแต่ละพระองค์นั้นละเปิดออก เปิดธาตุที่เลิศเลอออก ธาตุมรรคธาตุผลธรรมธาตุเปิดออก แล้วเราทั้งหลายก็ได้ปฏิบัติๆ นอกจากนั้นก็มีแต่กิเลสเหยียบແหลกๆ ในหัวใจเราแหละถ้าจะทำความเพียร ความขี้เกียจขี้คร้านเหยียบແหลก เป็นอย่างนั้นนะไม่ได้เรื่อง ถึงขั้นที่กิเลสหนาแน่นหนา อย่างนั้น ให้จำไว้ทั้งสองภาค นี้เราพูดเป็นสองภาค

เวลากิเลสมันหนานี้ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งความเพียรไม่ได้ ถูกมันเตะลุ่มๆ เวลากระแสของกิเลสมันหนักหนกอย่างนั้นแหละ ตั้งความเพียรไม่ได้ หาอุบายวิธีการหลายด้านหลายทางที่จะฝึกตนให้ได้ ฝึกไปฝึกมาก็ได้ การภาวนาหลักใหญ่คือสตินี้เป็นพื้นฐาน สติฝึกความพากเพียรมีการภาวนาเป็นต้น สติเป็นพื้นฐานสำคัญมาก จากนั้นอุบายวิธีที่จะสนับสนุนให้มีสติต่อเนื่องกันไปๆ ก็วิธีการอดนอนผ่อนอาหาร อดอาหารหรือเดินมากเดินน้อย นั่งมากนั่งน้อยเป็นอย่างไร สังเกตวิธีการของตัวเอง เดินมากเป็นอย่างไร นั่งมากเป็นอย่างไร นอนมากนอนน้อยเป็นอย่างไร ผ่อนอาหารเป็นอย่างไร อดอาหารเป็นอย่างไร สังเกตตัว มีแต่สักแต่ว่าทำไมสังเกตไม่ได้นะ ต้องสังเกต

สำหรับเราที่เราพูดจริงๆ ถูกทางอดอาหาร จนท้องเสีย คือมันอดเสียจนท้องเสีย มันหมุนตั้งแต่มรรคผล เหมือนวานิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ มันก็ฟุ้งๆ ร่างกายจะเป็นอะไรช่างหัวมันไม่สนใจ ฉันทานี้พอตะวันตกย่ำท้องร้องไ้ก้กั๊กๆ มันจะถ่าย พอฉันลงไปท้องมันเสียมันไม่มีอะไร หรือมันย่อยไม่ทันหรืออะไร มันก็บูดก็เน่าเสียอยู่ภายใน พอตกค่ำมาถ่ายหมด ตอนเช้าหยุดอีก เมื่อไม่ฉันก็ไม่มีอะไรถ่าย นี่ท้องเสียแล้วนะ ทีนี้พอมานฉันอีกกลางคืนถ่ายออกหมดๆ นั้นละเรียกว่าธาตุเสียเราไม่ได้คำนึงถึงธาตุถึงขั้นนี้ คำนึงแต่เรื่องจิตตภาวนาเรื่องธรรมล้วนๆ มันก็บกพร่องได้อย่างนี้

จึงได้มาสั่งสอนหมู่เพื่อน เราดำเนินมาก่อนแล้ว การอดอาหารให้พอประมาณ ณะะบอก คือเลยเถิดเราเลยมาแล้วจนท้องเสียจะตาย อายุ ๘๐ นี้่ออกช่วยโลก เสียมากแล้ว ได้ยาตั้งฮั่วไ่่มาฉัน เขามาขอวิงวอนเลยเชียว เขาบอกฉันแล้วยานี้หาย ไปโรงพยาบาลไหนๆ เขาก็ให้ยามาเม็ดสองเม็ดพอเป็นมารยาท ไม่หาย แต่มาได้ฉันยาอันนี้แล้วหายเลย เดียวนี้หายหมด ขอนิมนต์ท่าน ถึงท่านจะหยุดอะไรขอให้ฉันยานานนี้ก่อน จะตายค่อยตาย แจกมันพูดตรงไปตรงมา ฉันทันนี้ก่อนเมื่อมันไม่ถูกจะตายค่อยตาย แกพูด แจกตั้งฮั่วไ่่

เอาถั่วอย่างนั้นก็ลองดู เอายาหมอเต็งมาฉันทัน อ้าว แปลกอยู่นะ นั่นละได้เริ่มช่วยโลกตอนนั้นละ ไม่อย่างนั้นจะตายระยะนั้นชนพรรษา พอฉันยาเขาก็แนะนำดี ไม่ให้วิตกวิจารณ์ คือยานี้ฉันลงไปแล้วจะถ่าย ถ่ายมาก ถ้าโรคยังหนาแน่นเท่าไรจะถ่ายเต็มเหนียว แต่ไม่เพลี่ย ไม่เหมือนถ่ายด้วยโรค ถ้าถ่ายด้วยโรคถ่ายเท่าไรเพลี่ย แต่ถ่ายด้วยยานี้ไม่เพลี่ย เราก็จับอันนั้นเอาไว้ ถ่ายจริง ๆ นะ แต่ไม่เพลี่ย จากนั้นก็ฟื้นตัวขึ้นได้ช่วยโลกเรื่อยมา

จึงได้เอาเรื่องเหล่านี้มาสอนหมู่เพื่อน ท้องนี้เสียมาตั้งแต่อดอาหารในการประกอบความเพียร ไม่สนใจกับอาหาร สนใจแต่อรรถแต่ธรรม อดอาหารหลายวันเท่าไรจิตเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ธาตุชั้นธ้ออ่อนลง ๆ จิตนี้แข็งขึ้น ๆ ก็เรามาหาธรรม เราไม่ได้มาหาธาตุหาชั้นนี้วะ ฉันทันเมื่อโรมันก็อ้อม เวลามามากภูเขาลงไปหมู่บ้านบิณฑบาตไม่ถึงหมู่บ้านนะ กะตวงแล้วจะพอไปถึงหมู่บ้าน คืออยู่ภูเขา อดก็วันก็ตามคำนวณเจ้าของจะไปหมู่บ้านถึงไหม กะว่าจะพอถึง เอา วันพรุ่งนี้ไปเสีย ถึงอย่างนั้นมันไม่ถึง ไปถึงกลางทางนั่งเจ้า มันหมดกำลัง

แต่จิตนี้มันจำ ๆ ๆ ก็เรามาหาธรรม อันนี้กินเมื่อไรยากอะไร กำลังมาทันที ร่างกาย เวลาลงไปอ่อนเปียก เวลาฉันเสร็จแล้วม้าแข่งสู้ไม่ได้ กำลังมาเร็ว แต่จิตไม่มาเร็ว ต้องพยุทางจิตให้มาก นี่ธรรม วิธีการต้องสังเกตเจ้าของ ไม่สังเกตสักแต่ว่าทำไม่ได้นะความเพียร ที่เราพูดเหล่านี้เราทดลองมาหมดแล้ว ที่พูดให้ฟังนี้ คือเราทดลองโดยลำพังเราเองแหละ ครูบาอาจารย์ท่านก็สอนยกให้ทั้งดุ้นเลย เราไปเจียรระโนเอง แล้วไปพิจารณาที่ขึ้นได้ด้วยการพิจารณาเรื่อยมา

จึงได้เอาอุบายวิธีการนี้มาสอนหมู่เพื่อน ให้ใช้ความคิดความอ่านพินิจพิจารณาสักแต่ว่าทำความเพียรไม่ได้เรื่องนะ ต้องใช้ความคิด ความคิดเป็นความเฉลียวฉลาด ปฏิบัติตามแล้วนี้จะดีขึ้น ๆ นี่พูดจริง ๆ เรื่องการภาวนานี้จะว่าอาจหาญหรือไม่อาจหาญมันเลยทุกอย่าง ชี้ขาดขาดกลัวก็ไม่มี อาจหาญก็ไม่มี เลยไปหมดแล้ว มีแต่ความจริงล้วน ๆ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน จำตลอดเวลา

ท่านทั้งหลายฟังเสียนะ การปฏิบัติธรรมแท้เป็นแทบตายผลเป็นอย่างนี้ ไม่ว่า ยืนเดินนั่งนอนไม่มีอิริยาบถจำตลอดเวลา นั่นละนิพพานเที่ยง อันนั้นเที่ยงแล้ว พอฉันธพรากปีบอันนี้หมดคำพูดไปเลย นิพพานดับสนิท สมมุติดับสนิทความหมายว่าอย่างนั้น แต่ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ชั้นยังไม่ดับ ท่านบริสุทธ์ท่านยังครองชั้นที่เป็นสมมุติอยู่ก็เรียกว่ายังไม่บริสุทธ์เต็มที่ เพราะยังอาศัยชั้นอยู่ พอฉันธแตกสลายปีบติดฝั่งหมดแล้วอนุภาทิสสนิพพานมาทันที เวลายังมีชีวิตอยู่ก็สุภาทิสสนิพพาน ใจบริสุทธ์ครองชั้นที่สกรปรกเป็นสมมุติ พอฉันธนี้กระจายออกไปแล้วแตกไปเลย

ปฏิบัติให้มันเห็นชิ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน อยู่สดๆ ร้อนๆ ที่หัวใจผู้ปฏิบัติ เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้เลยว่า ไปนั่งท่ามกลางพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งอยู่แต่เมื่อไร พอมันถึงอันนี้แล้วมันเป็นอันเดียวกันแล้ว ไม่มีแยกนั้นแยกนี้แยกไม่ได้เลย เป็นอันเดียวกันแล้ว จิตที่บริสุทธิ์เป็นอันเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องถามหาพระพุทธเจ้าองค์ เช่นไรๆ อันนั้นเป็นเรือนร่างต่างหาก ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ นตฺธิ เสฺโยว ปาปิโย ไม่มี ความยิ่งหย่อนต่างกัน เสมอกันหมด อย่างนั้นการปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าทำลาย ความจริงตลอดเวลา เอา ปฏิบัติให้มันเห็นชิ นี่ทำอะไรหยอกๆ แหย็กๆ ไม่เป็นหน้า เป็นหลังใช้ไม่ได้นะ

เวลานี้มักจะมีแต่หลวงตาบัวละ เทศน์ทั่วประเทศไทยก็รู้สึกจะมีแต่หลวงตาบัว ออกทางวิทยุทางไหนๆ ก็ตาม ครูบาอาจารย์ก็มาช่วยสนับสนุนบ้างเล็กน้อย สุดท้ายก็ เราออกหน้าสนามตลอดเวลา มันหากเป็นเองนะ อย่างเทศน์เหล่านี้เราก็ไม่เคยสนใจว่า เทศน์แล้วให้เอาไปอัดเทปไว้เราไม่มี เทศน์แล้วหายเจียบๆ แต่ผู้ที่มีเจตนารักใคร่ ไกลชิดต่อธรรมท่านก็เสาะแสวงหามาแล้วเปิดออกทางเทป ทางอะไรก็แล้วแต่ จึงได้ยิน มาจนกระทั่งทุกวันนี้ เทศน์ของเรารู้สึกจะมากกว่าบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายในสาย ปฏิบัตินะ

แล้วเทศน์ทั้งหมดนี้ไม่สงสัยเสียด้วย ถอดออกมาจากหัวใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ แล้ว จึงไม่มีข้อสงสัย ไม่ว่าธรรมะชั้นใดภูมิใดหายสงสัยตั้งแต่พื้นถึงนิพพานพูดให้มันชัดเจน มันจวนจะตายแล้วนะ ครองนิพพานธรรมมาตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ จนกระทั่งปานนั้นนานไหม ๕๖-๕๗ นี่ละนิพพานธรรมเข้าสู่หัวใจ ธรรมธาตุเข้าแล้วนั้น นี่ผลแห่งการปฏิบัติ เห็นได้ชัดๆ หายไปไหน มรรคผลนิพพานหายไปไหน กิเลสมัน ตั้งอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกก็กัปกัปปมันหายไปไหนมันก็ไม่หาย ไม่ชำระมันไม่หาย นิพพานถูกกลบถูกปิดด้วยกิเลสมันก็ปิดอยู่อย่างนั้นตลอด ไม่หาย ถ้าเปิดกิเลสออกทีนี้ ก็จ้ำขึ้นมาชิ เปิดออกหมดจ้ำเลย โลกวิรู้งัแง้โลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง เอาละ พูด เท่านั้นละวันนี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ